

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D., a Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., v právní věci

žalobců: **a) Děti země – Klub za udržitelnou dopravu**
 Brno, Cejl 50a
 zastoupen JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou
 Praha 1, Štěpánská 45
 b) Egeria, z.s.
 Otrokovice, Obchodní č.p. 1324

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského Kraje**
 Zlín, třída Tomáše Bati 21

za účasti: 1. Ředitelství silnic a dálnic s. p.
 Na Pankráci 56, Praha 4
 2. Vizovické vrchy, z.s.
 Vizovice, Lázeňská 1104

o žalobách žalobce a) a žalobce b) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.9.2022, č.j. KUZL 78323/2022, sp.zn. KUSP58530/2020 ÚPŽP-IS,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 19.9.2022, č.j. KUZL 78323/2022, sp.zn. KUSP58530/2020 ÚPŽP-IS, se ruší a věc se vrací žalovanému k

dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci a) náhradu nákladů řízení ve výši 16 600 Kč k rukám advokátky JUDr. Petry Humlíčkové, Ph.D., do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci b) náhradu nákladů řízení ve výši 3000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

- 1. Samostatně podanými žalobami se žalobce a) a žalobce b) domáhali zrušení výroku II. rozhodnutí žalovaného ze dne 19.9.2022, č.j. KUZL 78323/2022, sp.zn. KUSP58530/2020 ÚPŽP-IS, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí Městského úřadu Holešov ze dne 19.5.2020, č.j. HOL-32952/2017/SÚ/RS. Tímto rozhodnutím městský úřad schválil změnu územního rozhodnutí ze dne 15.11.2004, č.j. SŘ9909/2004/Sa, o umístění stavby „Dálnice D 49, stavba 4901 Hulín – Fryšták, změna územního rozhodnutí č. 1 a č. 2“.
- 2. Usnesením ze dne 21.2.2023 soud spojil obě žaloby ke společnému projednání.

II. Shrnutí procesního postojů žalobců

- 3. Žalobce a) namítá systémovou podjatost žalovaného. Dále nesouhlasí se způsobem přijetí novely zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), provedené zákonem č. 256/2016 Sb. Namítá, že novelizovaný § 23a odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb. je rozporný se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí (dále jen „směrnice EIA“) a s ústavním pořádkem České republiky. Žalobce a) se dále domnívá, že jím navržené změny požadavků č. 8 až 11 závazného stanoviska EIA ze dne 22.11.2016 „zpřesní obsah tzv. ekodozoru a zvýší kontrolovatelnost a vymahatelnost těchto požadavků“. Má také za to, že správní orgán pochybil, pokud do prvostupňového rozhodnutí nevčetněl požadavky č. 3, 4 a 5 závazného stanoviska EIA ze dne 22.11.2016. Žalovaný také postupoval nesprávně při přezkoumání závazných stanovisek Městského úřadu Holešov ze dne 20.2.2017, 4.7.2017 a 21.8.2017, proti kterým se žalobce a) konkrétně vymezil v odvolání. Dále žalobce a) brojí proti koordinovanému závaznému stanovisku Magistrátu města Zlína, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 20.12.2013; namítá, že se vztahuje ke stavebnímu řízení a nikoli k řízení o změně územního rozhodnutí.
- 4. Žalobce b) nesouhlasí se závěrem žalovaného ve vztahu k § 20 odst. 5 písm. c) vyhlášky č. 501/2006, o obecných požadavcích na výstavbu; napadené rozhodnutí považuje v otázce akumulace povrchových vod za nezákonné a nepřezkoumatelné. Dále namítá, že objekty SO 102 a 112 nejsou osazeny odlučovači ropných látek, a nesouhlasí s tím, že dokumentace k územnímu rozhodnutí není opatřena razítky a podpisy všech osob, které jsou tam uvedeny jako zpracovatelé či „podzhotovitelé“. Žalobce b) dále zpochybňuje rozšíření záměru o sdružený výustní objekt retenční nádrže SO 327 a namítá, že byly nepřezkoumatelné

vypořádány jeho odvolací námitky, že přílohou rozhodnutí nebyl katastrální situační výkres, a že je nedostatečně popsán SO 327. Podle žalobce b) je v napadeném rozhodnutí také nesprávně uvedeno, že SO 327 bude umístěn na pozemku p.č. 1480 v k.ú. Třebětice. Tak tomu ale být nemůže, neboť součástí tohoto objektu je i potrubí o délce více než 300 m a 9 kanalizačních šachet. Žalobce b) má také za to, že výkresová část SO 327 nezobrazuje všechny jeho součásti. Podle žalobce b) také v napadeném rozhodnutí některé povinné údaje chybějí a některé jsou uvedeny nesprávně. Žalobce b) také brojí proti třem koordinovaným závazným stanoviskům Městského úřadu Holešov a koordinovanému závaznému stanovisku Magistrátu města Zlína, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 20.12.2013, které považuje za nepoužitelné pro řízení o změně územního rozhodnutí.

5. S ohledem na výše uvedené žalobce a) i b) navrhuje, aby zdejší soud výrok II. rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

6. Žalovaný má za to, že postupoval v řízení v souladu se zákony a dalšími právními předpisy. Svoje rozhodnutí považuje za přezkoumatelné a zákonné. Odkázal k tomu na odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí.
7. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žaloby jako nedůvodné zamítl.

IV. Posouzení věci

8. Žaloby byly podány včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobami k tomu oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloby jsou přípustné (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
9. O žalobách již zdejší soud rozhodoval. Rozsudkem ze dne 31.1.2024 napadené rozhodnutí zrušil. Tento rozsudek však neobstál před Nejvyšším správním soudem, k němuž se s kasační stížností obrátila první osoba na řízení zúčastněná. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 21.5.2024, č.j. 8 As 55/2024-162, rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Shledal totiž důvodnou kasační námitku, že zdejší soud rozhodoval na základě nesprávných podkladů, neboť ve správním spisu nenalezl koordinované závazné stanovisko Magistrátu města Zlína ze dne 20.12.2023 a potvrzující stanovisko krajského úřadu ze dne 24.6.2021; nemohl tak dostatečně posoudit, zda byla tato dvě stanoviska dostačující s ohledem na předmět tohoto řízení či nikoliv. Nejvyšší správní soud tato stanoviska pro zdejší soud ve spisu našel a zavázal ho, aby posoudil, „zda postačí koordinované závazné stanovisko Magistrátu města Zlína a potvrzující stanovisko, a zda jsou těmito podklady v plné míře řešeny konkrétní stavební objekty zasažené změnou územního rozhodnutí“. Nejvyšší správní soud odkázal na bod 42 zrušovacího rozsudku, ve kterém je shrnuta judikatura k požadavkům na závazné stanovisko vydávané v odvolacím řízení s situací, kdy odvolací námitky směřují do obsahu závazného stanoviska a dodal, „že totožné závazné stanovisko sice obecně lze použít pro účely vícero řízení (typicky pro územní a následně stavební řízení), avšak logicky jen za situace, kdy dané stanovisko dokáže v případě svého sekundárního využití pokrýt všechny záměrem dotčené předpisy a rovněž celý předmět pozdějšího řízení (rozsudek NSS z 19. 2. 2024, č.j. 5 As 251/2022-34, bod 31). Je-li jednou použité stanovisko pro účely jiného správního řízení obsahově nedostatečné, pak jej samozřejmě není možné akceptovat jako adekvátní podklad pro řízení aktuálně vedené správním orgánem.“

10. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) byl při tom vázán závěry obsaženými ve zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu; rozhodoval bez jednání, neboť pro to byly splněny podmínky dle § 51 s.ř.s.
11. Předně je třeba uvést, že v daném případě měly správní orgány postupovat podle zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby strategicky významné infrastruktury; jak ostatně připouští i žalovaný ve svém vyjádření. Pokud tak správní orgány neučinily, nejedná se o vadu, která mohla mít jakýkoli vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a nemůže tak být důvodem pro jeho zrušení. Ostatně ani žalobci žádný zásah do svých práv v důsledku tohoto pochybení neuvádějí. Za situace, kdy správní orgány podle zákona č. 416/2009 Sb. nepostupovaly, nelze považovat žaloby za opožděné, pokud nebyly podány ve lhůtě podle § 2 tohoto zákona.

a)

12. Žalobce a) namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávného posouzení námitky systémové podjatosti. Z ustálené judikatury správních soudů přitom vyplývá, že rozhodnutí o námitce podjatosti je vyloučeno ze samostatného soudního přezkumu a lze ho napadnout až spolu s meritorním rozhodnutím správního orgánu o věci samé (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.1.2017, č.j. 5 As 226/2016-27).
13. Podle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.
14. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 20.11.2012, č.j. 1 As 89/2010 – 119, k tomuto ustanovení uvedl, že u úředních osob, které jsou v zaměstnaneckém či jemu obdobném poměru k subjektu, jehož zájmy mohou být v řízení, v němž rozhodují, dotčeny, existuje tzv. „systémové riziko podjatosti“. To je důsledkem systému nastavení působnosti správních orgánů a povahy právních vztahů mezi těmito orgány a zaměstnanci subjektu (územního samosprávného celku či státu), do něhož jsou tyto orgány zasazeny a v nichž zaměstnanci působí jako úřední osoby. Rozšířený senát měl za to, že systémová podjatost takto vystupujících úředních osob není dána samotnou existencí zaměstnaneckého či jiného obdobného poměru, ale pouze v případě překročení kritické míry systémového rizika. Zaměstnanecký či obdobný poměr je však signálem ke zvýšené opatrnosti a „podezřívavosti“, k němuž musí přistoupit další skutečnosti, které způsobí překročení oné kritické míry systémového rizika.
15. Důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby dle § 14 odst. 1 správního řádu je tedy dle rozšířeného senátu její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky. Takovými okolnostmi mohou být *„například jevy v politické či mediální sféře, jež předcházejí příslušnému správnímu řízení či je doprovázejí a naznačují zvýšený zájem o výsledek řízení ze strany osob schopných ovlivnit jednání územního samosprávného celku jako zaměstnavatele úřední osoby. Příkladem může být zájem politických činitelů či jiných v rámci daného územního samosprávného celku vlivných osob (např. zákulisních aktérů místní politiky či podnikatelských*

subjektů) na určitém výsledku řízení (např. na tom, aby určitá stavba, činnost apod. byla povolena, anebo naopak nepovolena); takový zájem lze vysledovat například z různých mediálních vyjádření, předvolebních slibů, konkrétních investičních či jiných obchodních počinů, předchozích snah nasměrovat určité související rozhodovací procesy určitým způsobem apod. Stejně tak uvedenou skutečností může být samotná povaha a podstata rozhodované věci, její kontroverznost či politický význam a s tím spojené zájmy. Zjevně a bez dalšího pak uvedenými skutečnostmi budou podezření z nátlaku či snahy přímo ovlivnit rozhodování příslušné úřední osoby prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu“ (bod 63 usnesení rozšířeného senátu).

16. V rámci vysvětlení pojmu systémové podjatosti je nutno dodat, že tímto pojmem označuje judikatura Nejvyššího správního soudu pouze situace, kdy je obsahem námitky podjatost úředních osob právě z důvodu jejich ekonomické závislosti způsobené zaměstnaneckým, služebním či obdobným poměrem k subjektu, do něhož je organizačně zasazen příslušný správní orgán a jehož zájmy mohou být v daném řízení dotčeny, nikoliv jakoukoliv námitku podjatosti týkající se všech úředních osob zařazených do správního orgánu, který vede správní řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.7.2019, č.j. 9 As 70/2019-34).
17. S účinností od 1. 11. 2018 byl správní řád novelizován zákonem č. 176/2018 Sb. a byl do něj nově vtělen § 14 odst. 2, který stanoví, že úřední osoba není vyloučena podle odstavce 1, pokud je pochybnost o její nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku.
18. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2.8.2023, č.j. 6 As 52/2023-127, ani § 14 odst. 2 správního řádu nebrání aplikaci výše citovaných závěrů rozšířeného senátu k tzv. systémové podjatosti; citované ustanovení však posiluje důraz na existenci dalších závažných skutečností svědčících pro vyloučení úředních osob. Podle Nejvyššího správního soudu tak služební, pracovní či jiný obdobný vztah úřední osoby ke státu nebo územnímu samosprávnému celku sám o sobě nezpůsobuje vyloučení této osoby ve věci, v níž má stát či územní samosprávný celek vlastní zájem. Vyvolává však tzv. systémové riziko podjatosti úřední osoby, a je tak signálem ke zvýšené opatrnosti a „podezřívavosti“ při posuzování pochybností o její nepodjatosti. Důvodem vyloučení úřední osoby jsou teprve takové skutečnosti, které nasvědčují tomu, že zájem státu či územního samosprávného celku může být v dané věci prosazován právě prostřednictvím vztahu ekonomické závislosti úřední osoby na jejím zaměstnavateli. Novelu § 14 odst. 2 správního řádu je třeba chápat jako posílení důrazu právě na tyto přistupující okolnosti.
19. Takovými okolnostmi, které by podjatost úřední osoby ve spojení se služebním či pracovním poměrem mohly způsobit, pak mohou podle Nejvyššího správního soudu být prokázané ovlivňování úřední osoby „*v podobě například finanční motivace, ať už pozitivní (odměnou či jejím příslibem) či negativní (pohrůžkou snížení osobního ohodnocení, nevyplacením odměn apod.) či jakýmkoliv jiným způsobem, který by se promítal do pracovního či služebního poměru úředních osob (rozvržením pracovní doby, schvalováním dovolené, přidělováním práce či změnou její organizace, ztrátou jiných pracovních benefitů jako například možnost práce z domova atp.)*. Tyto okolnosti jsou však svojí povahou nerozlučně spjaty se služebním poměrem nebo pracovním či obdobným vztahem způsobujícím ekonomickou závislost úřední osoby na státu nebo územním samosprávném celku“.
20. V projednávané věci žalobce a) žádné takové konkrétní okolnosti neuvádí. Toliko poukazuje na zájem České republiky, Zlínského kraje a města Zlín na dokončení stavby dálnice, který

se projevuje ve vyjádřeních osob jménem těchto subjektů jednajících (hejtmana, jeho náměstka a primátora). Žalobce a) zejména zdůrazňuje četná mediální vyjádření těchto osob, organizaci petice či poslaneckou aktivitu u novelizace zákona č. 100/2001 Sb.

21. Je zřejmé, že Zlínský kraj má opravdu značný zájem na dokončení stavby dálnice. Tomu nasvědčuje organizace petice, snaha jednat s „ekologickými spolky“ i poměrně ostrá vyjádření ve vztahu k těmto spolkům a dalším osobám, které se vůči stavbě vymezují. To však pro závěr o systémové podjatosti všech úředních osob nestačí. Ze žádné žalobní námitky totiž neplyne ani náznak konkrétního podezření, že by na úřední osoby byl vyvíjen jakýkoli nátlak ve smyslu uvedeném v rozsudku rozšířeného senátu. Tomu nenasvědčují ani mediální vyjádření ani poslanecká aktivita při novelizaci zákona č. 100/2001 Sb. ani organizace petice. Rovněž je zcela nerozhodné, zda Krajský úřad v Olomouci shledal systémovou podjatost u primátora Přerova či nikoli, a proto nebylo třeba provádět dokazování usneseními Krajského úřadu v Olomouci, jak navrhoval žalobce a). Podle zdejšího soudu jsou tak tvrzení žalobce a) pouze obecně pojatým podezřením, které nemůže představovat skutečnost prokazující mimořádné riziko systémové podjatosti úředních osob. Ostatně obdobně tomu bylo ve věci řešené ve výše citovaném rozsudku 6. senátu Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud zde uvedl, že *„veřejná vystoupení politiků jsou v případě místně důležitých či kontroverzních staveb běžným jevem a korelují s podstatou politiky jako správy věcí veřejných; jakákoliv politická vyjádření nelze automaticky považovat za důvod podjatosti úředníků vystupujících v zaměstnaneckém či obdobném poměru vůči korporaci, kterou tito politici představují zastupují (viz např. rozsudek ze dne 21. 12. 2018, čj. 4 As 302/2018-55 či ze dne 2. 3. 2017, čj. 4 As 219/2016-35)“*. Námitka systémové podjatosti tak důvodná není.

b)

22. Žalobce a) dále namítal rozpor § 23a zákona č. 100/2001 Sb. po novele provedené zákonem č. 256/2016 Sb. se směrnicí EIA a s ústavním pořádkem České republiky.
23. Krajský soud v Ostravě podal k Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 23a odst. 3 věty poslední zákona č. 100/2001 Sb. Ústavní soud nálezem ze dne 20.12.2023, sp.zn. Pl. ÚS 7/23, návrh Krajského soudu v Ostravě zamítl. Shledal totiž, že *„napadená právní úprava sama o sobě bez dalšího neracionální důsledky nezpůsobuje, ty mohou být dány až plynutím času v konkrétním řízení. Tyto důsledky jsou vždy závislé na průběhu a zejména délce toho kterého řízení, typicky na počtu případných kasačních zásahů správních soudů, popř. Ústavního soudu, resp. obecně na časovém odstupu mezi vydáním podkladového rozhodnutí a vydáním druhostupňového rozhodnutí v navazujícím řízení. Je sice nutno souhlasit s navrhovatelem, že nelze možný negativní důsledek právní úpravy v podobě neaktuálnosti podkladového stanoviska vyloučit, zároveň jej však nelze automaticky presumovat pouze na základě znění napadeného ustanovení. Navrhovatelem tvrzené riziko, že v některých situacích (resp. procesních konstelacích) může být podkladové stanovisko již sice zcela neaktuální, ale přesto stále právně relevantní, nemůže vést k závěru, že toto riziko je přítomno v každé situaci, resp. vždy bez zohlednění délky konkrétního řízení, resp. konkrétních okolností věci. Jinak řečeno, je věcný rozdíl, pokud je o rozkladu rozhodováno např. ve stejný rok, kdy skončila platnost stanoviska (za podmínky jeho platnosti v okamžiku správního rozhodnutí v prvním stupni), nebo např. s odstupem deseti let“*.
24. Ústavní soud tedy uzavřel, že § 23a zákona č. 100/2001 Sb. není protiústavní.

25. Pokud žalobce a) poukazuje na dohodu mezi vládou České republiky a Evropskou komisí, zdejší soud plně sdílí názor Ústavního soudu, že jde o politickou dohodu, nikoli o pramen práva. Není tedy rozhodné, zda je citované ustanovení s touto dohodou v rozporu či nikoli.
26. Žalobce a) dále namítal rozpor § 23a zákona č. 100/2001 Sb. se směrnicí EIA a dožadoval se položení předběžné otázky. Krajský soud nicméně není soudem, který by byl povinen předběžnou otázku podat (čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie). Soud je proto sám oprávněn posoudit, zda je sporné ustanovení s evropským právem v rozporu či nikoli. Je tak ale oprávněn činit toliko v mezích žalobních bodů, které musejí být dostatečně jasné a konkrétní. V daném případě žalobce a) obecně namítal rozpor § 23a zákona č. 100/2001 Sb. se smyslem směrnice a s určitými ustanoveními směrnice. Vůbec však neuvedl, v čem konkrétně má takový rozpor být. Stejně jako neuvedl, jak je se směrnicí v rozporu, že Česká republika vybrala několik prioritních dopravních staveb a nezískala „oficiálním a zákonným způsobem výjimku“. Takto obecně pojatými námitkami se soud zabývat nemůže. Není totiž na soudu, aby za žalobce domýšlel a dotvářel žalobní body (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78). Soud tedy neshledal, že by bylo citované ustanovení v rozporu se směrnicí EIA a neshledal tak potřebu položení předběžné otázky.

c)

27. Žalobce a) se domnívá, že jím navržené změny požadavků č. 8 až 11 závazného stanoviska EIA ze dne 22.11.2016 „zprecizují obsah tzv. ekodozoru a zvýší kontrolovatelnost a vymahatelnost těchto požadavků“; závazné stanovisko tak mělo být podle jeho návrhů změněno. I kdyby měl žalobce a) pravdu, neznámá to, že se jedná o důvod, pro který by mohl soud napadené rozhodnutí zrušit. Žalobcem navržená změna se týkala povinnosti ekodozoru vést tzv. ekologický deník, v němž bude zaznamenávat všechny činnosti, které v území provedl na ochranu životního prostředí. Předně sám žalobce neuvádí, že nezohlednění navržené změny způsobuje nezákonnost závazného stanoviska, nýbrž toliko namítá, že pouze zvýší kontrolovatelnost činnosti ekodozoru. Pokud pak žalovaný uvádí, že taková změna nutná není a že je plně na ekodozoru, aby svoji činnost prováděl řádně, musí s ním soud souhlasit. Podmínky činnosti ekodozoru jsou stanoveny dostatečně (musí být držitelem autorizace k provádění biologického hodnocení dle § 67 a § 45i zákona č. 114/1992 Sb.) a dle názoru soudu dávají záruku pro to, že bude svoji činnost vykonávat řádně. Lze si jistě představit řadu dalších požadavků, které by bylo možno na ekodozor klást. Výslovné nezahrnutí takových požadavků do závazného stanoviska však nezpůsobuje jeho nezákonnost. Tak je tomu i v případě povinnosti vést tzv. ekologický deník. Samotná skutečnost, že ekologický dozor takový deník nepovede, neznámá, že bude svoji činnost vykonávat nedostatečně. Stejně tak, pokud mu bude taková povinnost výslovně stanovena, neznámá, že jeho činnost dostatečná a řádná bude. Je tedy třeba uzavřít, že pokud požadavky č. 8 až 11 závazného stanoviska EIA nebyly změněny podle žalobcova návrhu, nezpůsobuje to nezákonnost tohoto stanoviska ani napadeného rozhodnutí. Nic na tom nemění, že se jistě jedná o požadavky uskutečnitelné a reálné, ani to, že se žalobce procesu EIA v roce 2001 neúčastnil a nemohl tak ovlivnit obsah závazného stanoviska EIA z roku 2016. Žalobcem a) navržená změna totiž nebyla odmítnuta proto, že by se žalobce a) předchozích procesů EIA neúčastnil, nýbrž proto, že není potřebná.

d)

28. Žalobce a) také nesouhlasil s tím, že nebyly do prvostupňového rozhodnutí vtěleny podmínky č. 3, 4 a 5 závazného stanoviska EIA ze dne 22.11.2016. Žalovaný má za to, že tyto podmínky nemusely být ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeny, neboť se týkaly požadavků na různá technická řešení stavebních objektů v dokumentaci stavby. Podle žalovaného byly převzaty podmínky, které se vztahovaly k záměru změny územního rozhodnutí, a nikoli podmínky, které se týkaly stavebního řízení či dokonce zkušebního provozu a kolaudace.
29. Tak tomu ale nebylo. Závazné stanovisko EIA ze dne 22.11.2016 obsahovalo tři skupiny opatření k prevenci, vyloučení, snížení, popřípadě kompenzaci nepříznivých vlivů na životní prostředí pro navazující řízení záměru „D 49 Hulín – Fryšták“. První skupina (podmínky č. 1-3) se týkala přípravy, druhá (podmínky č. 4-13) se týkala výstavby a třetí (podmínky č. 14-17) se vztahovala k provozu. Podmínka č. 3 (fáze přípravy) stanovila povinnost dodržet projekční řešení mostních objektů přes vodní toky se zachováním „mokré“ migrační cesty tokem i „suché“ migrační cesty podél obou břehů toků. Podmínka č. 4 (fáze výstavby) požadovala v průjezdním úseku dálnice D 49 Fryšták – Dolní Ves uplatnit podle DSP a hlukové studie protihluková opatření v podobě protihlukových stěn, nízkohlučného asfaltu a nízkohlučných dilatačních závěrů na mostě pro zabezpečení dodržení limitních hodnot hluku. Podmínka č. 5 (fáze výstavby) požadovala dodržet navržené technické provedení úprav vodních toků, opevnění koryt a řešení prostorů pod mosty tak, aby byly zajištěny funkce vodních toků z hlediska ochrany přírody. Zejména příčné prahy u vývaříšť provést tak, aby nepředstavovaly past pro drobné živočichy (příčný práh snížit na výšku 10 cm). Všechny přeložky řešit pod mostními objekty kamennou rovinou z lomového kamene (kynetu toku nezpevňovat betonovým lůžkem).
30. Z uvedeného je zřejmé, že podmínka č. 3 se týkala přípravy a nelze tak souhlasit se žalovaným, že se jedná o podmínku pro výstavbu či dokonce kolaudaci. Další dvě podmínky se sice týkaly výstavby záměru, nelze však přehlédnout, že ostatní podmínky týkající se výstavby (č. 7-13) byly do výroku prvostupňového rozhodnutí vtěleny (pod původními č. 55-61). Stejně tak další podmínky obsažené ve výroku prvostupňového rozhodnutí se týkají výstavby (např. č. 12, 16, 25, 26, 52, 62-65) či dokonce fáze po dokončení výstavby (č. 20). Odůvodnění žalovaného v napadeném rozhodnutí tak není pravdivé. Současně není z ničeho zřejmé, proč zrovna podmínky č. 3-5 nebyly do prvostupňového rozhodnutí vtěleny. Je přitom třeba souhlasit se žalobcem a), že zásadně není možné, aby si správní orgán ze závazného stanoviska vybíral jen tu část, která podle jeho názoru na danou věc dopadá. Takový postup by byl v rozporu s § 149 správního řádu. Žalovaný tedy buď podmínky č. 3 do rozhodnutí vtělí nebo přezkoumatelně a srozumitelně uvede, proč tam být nemají.

e)

31. Žalobce a) dále namítal nezákonnost při přezkoumání závazných stanovisek Městského úřadu Holešov ze dne 20.2.2017, 4.7.2017 a 21.8.2017, proti kterým brojil v odvolání. Pokud namítal, že je přezkoumával systémově podjatý správní orgán, přisvědčit mu nelze. Jak je již uvedeno výše, žalovaný (Krajský úřad ve Zlíně) není systémově podjatý. Ve zbytku této žalobní námitky však soud žalobci přisvědčuje.
32. Podle § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány. Podle odst. 2 závazné stanovisko

obsahuje závaznou část a odůvodnění. V závazné části dotčený orgán uvede řešení otázky, která je předmětem závazného stanoviska, ustanovení zákona, které zmocňuje k jeho vydání a další ustanovení právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen. V odůvodnění uvede důvody, o které se opírá obsah závazné části závazného stanoviska, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen. Podle odst. 4 Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Konečně podle odst. 5 věta první téhož ustanovení platí, že jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.

33. Druhý odstavec právě citovaného ustanovení, zakotvující náležitosti závazného stanoviska, byl do § 149 správního řádu vložen zákonem č. 225/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Jak vyplývá z důvodové zprávy k tomuto zákonu (tisk 927/0, Poslanecká sněmovna Parlamentu, 7. volební období, digitální repozitář, www.psp.cz), „[n]avrhané doplnění reaguje na současnou neutěšenou praxi s velmi závažnými důsledky, kdy se značná část dotčených orgánů ve svých závazných stanoviscích a stanoviscích k opatřením obecné povahy často odchyluje od zmocnění, které je obsaženo ve zvláštních právních předpisech, požadavky formuluje po zcela volné úvaze a neodůvodňuje je. Vydávaná závazná stanoviska nezohledňují judikaturu, která dovodila, že při vydávání závazného stanoviska podle § 149 správního řádu, jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, je třeba na základě § 154 správního řádu přiměřeně použít ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí (§ 67 a § 68 správního řádu)“. Zákonodárce tak reagoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž „[o]bsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí. Jedině tak bude možné přezkoumat ve správním soudnictví zákonnost závazného stanoviska jakožto úkonu správního orgánu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.“ (rozsudek ze dne 22. 10. 2009, čj. 9 As 21/2009 - 150, publ. pod č. 2381/2011 Sb. NSS).
34. Správní soudy v minulosti opakovaně zdůraznily význam postupu podle § 149 odst. 5 správního řádu, tedy povinnosti vyžádat si od nadřízeného orgánu potvrzení nebo změnu závazného stanoviska v důsledku námitek směřujících proti takovému stanovisku. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17.3.2017, č.j. 2 As 230/2016 - 65, konstatoval, že „závazné stanovisko dle § 149 správního řádu není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2015, č. j. 10 As 97/2014 – 127, či též rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 – 113) a ve správním soudnictví je proto lze přezkoumat postupem dle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. jakožto subsumovaný správní akt. Je tudíž zřejmé, že odvolací správní orgán je povinen vyžádat potvrzení nebo změnu závazného stanoviska právě v důsledku uplatnění takových námitek, které směřují proti závěrům závazného stanoviska. Je-li tedy závazné stanovisko potvrzeno závazným stanoviskem nadřízeného orgánu, pak dle Nejvyššího správního soudu obvykle postačí ty odvolací námítky, pro něž bylo další závazné stanovisko vyžádáno, vypořádat v rámci rozhodnutí o odvolání odkazem na (v nynější věci potvrzující) závazné stanovisko, doplněné případně citací příslušné jeho části. Naopak není úkolem odvolacího správního orgánu potvrzující závazné stanovisko pro odvolatele blíže interpretovat a posuzovat jeho zákonnost, přezkoumatelnost, věcnou správnost či další obdobné otázky. Takový přezkum původního závazného stanoviska měl

být proveden v rámci vydání potvrzujícího (či měnícího) závazného stanoviska, přičemž pokud je v tomto ohledu navazující závazné stanovisko nedostačující, lze se jeho přezkumu domáhat až v případném soudním řízení správním o žalobě proti finálnímu rozhodnutí odvolacího správního orgánu.“

35. K náležitostem odůvodnění revizního závazného stanoviska Nejvyššího správní soud v naposledy citovaném rozsudku uzavřel, že „rovněž s ohledem na výše podaný právní názor Nejvyššího správního soudu, dle kterého je právě nadřízený dotčený orgán státní správy primárně povolán k věcnému vypořádání odvolacích námitek směřujících proti závaznému stanovisku, přičemž odvolacímu správnímu orgánu pak v zásadě postačí pro účely procesního vypořádání takových odvolacích námitek v rozhodnutí o odvolání odkázat na závěry potvrzujícího (případně měnícího) závazného stanoviska, je tedy třeba, aby revizní závazné stanovisko podle § 149 odst. 4 (nyní jde o § 149 odst. 5, pozn. soudu) správního řádu obsahovalo vylíčení odvolacích námitek vztahujících se k revidovanému závaznému stanovisku, dále též hodnocení důvodnosti těchto námitek a konečně i přdestření úvah, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení důvodnosti vedly. Neobsahuje-li revizní stanovisko takové náležitosti, lze konstatovat, že je nezákonné.“
36. V nyní posuzovaném případě žalobce a) v odvolání formuloval konkrétní námitky vůči závazným stanoviskům Městského úřadu Holešov. Krajský úřad se však ve svém revizním závazném stanovisku podle § 149 odst. 5 správního řádu těmito námitkami vůbec nezabýval. Takové revizní závazné stanovisko je tedy nezákonné, neboť žalobcovy námitky směřující proti závazným stanoviskům nebyly vůbec vypořádány.
37. Za této situace nebylo na místě zabývat se tím, zda Ministerstvo životního prostředí pochybilo, pokud bez dalšího odložilo podnět žalobce a) na přezkum tohoto revizního závazného stanoviska jen proto, že byl podán po uplynutí 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci. Stejně tak se soud nezabýval námitkou žalobce b), která se týkala těchto závazných stanovisek Městského úřadu Holešov a revizního závazného stanoviska, neboť nejprve bude na krajském úřadu, aby závazná stanoviska řádně přezkoumal na základě podaných námitek.

f)

38. Žalobce a) dále brojí proti koordinovanému závaznému stanovisku Magistrátu města Zlína, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 20.12.2013; namítá, že se vztahuje ke stavebnímu řízení na 62 objektů a nikoli k řízení o změně územního rozhodnutí pro 22 objektů. Potvrzující stanovisko krajského úřadu ze dne 24.6.2021 i jeho sdělení ze dne 18.8.2022 nemohou být řádným podkladem napadeného rozhodnutí, neboť se týkají stavebního řízení a posuzují dokumentaci ke stavebnímu povolení z roku 2013 a nikoli dokumentaci ke změně územního rozhodnutí z roku 2015. Krajský úřad se podle žalobce a) nezabýval jeho návrhem z 15.9.2022, ve kterém navrhoval změnu koordinovaného závazného stanoviska ze dne 20.12.2013. Obdobnou námitku uplatnil i žalobce b).
39. Žalovaný naopak považuje koordinované závazné stanovisko ze dne 20.12.2013, potvrzující stanovisko krajského úřadu ze dne 24.6.2021 i jeho sdělení ze dne 18.8.2022 za dostatečné.
40. Po seznámení s obsahem koordinovaného závazného stanoviska ze dne 20.12.2013 a potvrzujícího stanoviska krajského úřadu ze dne 24.6.2021 dospěl soud k závěru, že se vztahují ke změně v upravené dokumentaci ke stavebnímu povolení nikoli k územnímu rozhodnutí.

41. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku totožné závazné stanovisko sice obecně lze použít pro účely vícero řízení (typicky pro územní a následně stavební řízení), avšak logicky jen za situace, kdy dané stanovisko dokáže v případě svého sekundárního využití pokrýt všechny záměrem dotčené předpisy a rovněž celý předmět pozdějšího řízení.
42. Tak tomu ovšem v daném případě nebylo. Koordinované závazné stanovisko se sice vztahuje ke stavbě „Rychlostní silnice R49, stavba 4901 Hulín-Fryšták“, nicméně na podkladě původního územního rozhodnutí a projektové dokumentace z roku 2013. Změnové územní rozhodnutí však právě toto původní územní rozhodnutí mění a vztahuje se k němu projektová dokumentace z roku 2015. Toto stanovisko se tak týká věcně odlišného předmětu.
43. Navíc potvrzující stanovisko krajského úřadu ze dne 24.6.2021 je nepřezkoumatelné. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16.5.2024, č.j. 9 As 110/2022-101, v bodu 74 uvedl, že potvrzující stanovisko krajského úřadu ze dne 24.6.2021 je nepřezkoumatelné pro pochybení krajského úřadu, který užil pouze obecná tvrzení a nikterak nerefletoval rozkladové námitky žalobce a). Toto stanovisko je tak nepoužitelné i v řízení o stavebním povolení. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku, *„je-li jednou použité stanovisko pro účely jiného správního řízení obsahově nedostatečné, pak jej samozřejmě není možné akceptovat jako adekvátní podklad pro řízení aktuálně vedené správním orgánem.“*
44. Pokud tedy v rámci nyní posuzovaného řízení o změně územního rozhodnutí bylo třeba koordinovaného závazného stanoviska Magistrátu města Zlína, odboru životního prostředí a zemědělství, vydaného podle zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší (zákon o ochraně ovzduší), a zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a změně a doplnění některých zákonů (zákon o lesích), nemohlo toto stanovisko nahradit koordinované závazné stanovisko vztahující se k řízení o stavebním povolení. To se totiž týká věcně odlišného předmětu. Navíc je potvrzující stanovisko nepřezkoumatelné. Koordinované stanovisko ze dne 20.12.2013 a potvrzující stanovisko ze dne 24.6.2021 tak v dané věci nejsou použitelná.
45. Na žalovaném tedy bude, aby posoudil, zda je takového koordinovaného stanoviska třeba a dospěje-li k závěru, že ano (jak tomu nasvědčuje sdělení krajského úřadu ze dne 18.8.2022), vyžádá si je.
46. Za této situace, kdy je koordinované závazné stanovisko z roku 2013 nedostatečné pro územní řízení, není na místě posuzovat věcné námitky žalobců, které proti tomuto stanovisku a proti potvrzujícímu stanovisku krajského úřadu ze dne 24.6.2021 a sdělení ze dne 18.8.2022 směřují.

g)

47. Žalobce b) nesouhlasil se závěrem žalovaného ve vztahu k aplikaci § 20 odst. 5 písm. c) vyhlášky č. 501/2006 Sb. při řešení srážkových vod. Podle citovaného ustanovení účinného v rozhodnou dobu se stavební pozemek vymezuje tak, aby na něm bylo vyřešeno hospodaření se srážkovými vodami jejich 1. akumulací s následným využitím, vsakováním nebo výparem, pokud to hydrogeologické poměry, velikost pozemku a jeho výhledové využití umožňují a pokud nejsou vsakováním ohroženy okolní stavby nebo pozemky, 2. odváděním do vod povrchových prostřednictvím dešťové kanalizace, pokud jejich akumulace s následným využitím, vsakováním nebo výparem není možná, nebo 3.

regulovaným odváděním do jednotné kanalizace, není-li možné odvádění do vod povrchových.

48. Soud se však ztotožňuje se žalovaným, že citované ustanovení bylo dodrženo. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí (str. 59) vypořádal s tím, proč akumulace s následným vsakováním v daném případě možná není (neboť hrozí, že by do půdy mohla být vsakována voda kontaminovaná závadnými látkami). Takové vysvětlení považuje soud za správné a zákonné. Je přitom zřejmé, že byť jsou osazeny odlučovače ropných látek, nelze vyloučit, že nějaké závadné látky přes ně přeci jen „projdou“ a do půdy se dostanou. V takovém případě považuje soud ve shodě se žalovaným za vhodnější, že budou odváděny do kanalizace a nikoli vsakovány do půdy či odváděny do povrchových vod. Vysvětlení žalovaného tak není protichůdné. Zcela v souladu s vyhláškou č. 501/2006 Sb. tedy bylo postupováno podle § 20 odst. 5 písm. c) bod 3 a povrchové vody budou odváděny do kanalizace. Soud tak nesouhlasí se žalobcem ani v tom, že by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že povrchové vody z vozovky nelze s ohledem na možnou kontaminaci akumulovat a následně vsakovat ani odvádět do povrchových vod.
49. Žalobce b) také namítá, že objekty SO 102 a 112 nejsou osazeny odlučovači ropných látek. Žalovaný k tomu uvádí, že převážná část objektu SO 112 je odvodňována prostřednictvím objektu SO 327 (str. 57 napadeného rozhodnutí). Rovněž zde žalovaný uvádí, že oba objekty jsou řádně odvodněny a že v rámci celé stavby umístěné rozhodnutím z roku 2004 byly umístěny další odlučovače, které s ohledem na jejich polohu nebyly předmětem řízení o změně územního rozhodnutí. Takové vypořádání odvolací námitky však nelze považovat za dostatečné. Žalobce b) v odvolání namítal nesprávné vyřešení odvodu povrchových vod z vozovky u objektů SO 102 a 112 (oba tyto objekty předmětem změnového územního rozhodnutí jsou), konkrétně poukazoval na to, že určitá část vozovek u těchto objektů není osazena odlučovači ropných látek a povrchová voda z nich tak není od těchto látek očišťována. Žalovaný se tak měl k celé této námitce vyjádřit, což neučinil, neboť se vyslovil pouze k určité části zpochybňovaných objektů a poté neurčitě poukázal na nějaké další odlučovače umístěné jinde. Jeho rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné.

h)

50. Žalobce b) také nesouhlasil s tím, že dokumentace k územnímu rozhodnutí není opatřena razítky a podpisy všech osob, které jsou tam uvedeny jako zpracovatelé či „podzhotovitelé“. Jak vyplývá ze spisu, žalobce má úplnou pravdu, neboť dokumentace je skutečně opatřena toliko razítkem a podpisem Ing. Miroslava Meluzína, autorizovaného inženýra pro dopravní stavby, přestože se na jejím zpracování mělo podílet více osob (mj. autorizovaná inženýrka pro stavby vodního hospodářství a krajinného inženýrství a autorizovaný inženýr pro techniku prostředí staveb – elektrotechnická zařízení).
51. Soud však souhlasí se žalovaným, že v případě, kdy je dokumentace zpracovávána více osobami (což je časté), není vyloučeno, aby správnost a úplnost dokumentace svým podpisem a razítkem stvrdil toliko hlavní inženýr projektu, tak jako tomu bylo v daném případě.
52. Jistě by bylo vhodnější, aby byla dokumentace opatřena podpisy a razítky všech autorizovaných osob, které ji zpracovávaly; ostatně tak předpokládá i § 13 odst. 3 zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání

autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě (autorizační zákon), na který správně žalobce b) poukazuje. Pokud tomu tak ale není, nezpůsobuje to nedostatečnost dokumentace ani nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť se jedná toliko o formální vadu dokumentace bez jakéhokoli vlivu na její obsah. Jinak by tomu samozřejmě bylo, pokud by se ukázalo, že autorizovaná osoba v dokumentaci uvedená ve skutečnosti tuto dokumentaci nezpracovávala. Tak se ale v daném případě nestalo. Žalobce b) totiž netvrdí (a už vůbec nedokládá), že by dokumentace byla zpracována někým jiným než v ní uvedenými osobami. Pouhou obavu žalobce b), že by tomu tak být mohlo, soud považuje toliko za spekulaci.

ch)

53. Žalobce b) dále zpochybňoval rozšíření záměru o sdružený výustní objekt retenční nádrže SO 327 návrhem stavebníka ze dne 28.8.2019. Podle žalobce má retenční nádrž plnit funkci odlučovače ropných látek, což je výrobek plnící funkci stavby a stavebník tak měl požádat o změnu obsahu podání podle § 41 odst. 8 správního řádu.
54. Soud však v tomto ohledu souhlasí se žalovaným. Citované ustanovení správního řádu umožňuje žadateli požádat správní orgán o povolení změny obsahu podání. Správní orgán může povolit změnu obsahu podání pouze v případě, že podateli hrozí vážná újma. V daném případě ale žadatel o změnu obsahu podání (žádosti o změnu územního rozhodnutí) nežádal, neboť obsah tohoto podání neměnil. Pouze doplňoval dokumentaci k žádosti tak, aby byla v souladu s požadavky na výstavbu, jak správně uvádí žalovaný. Pokud totiž bylo zjištěno, že žadatelem navrhovaný záměr, resp. jeho požadovaná změna těmito požadavkům neodpovídá, bylo na žadateli, aby dokumentaci doplnil a upravil, např. právě o sdružený výustní objekt, který má sloužit jako odlučovač ropných látek. Ostatně sám žalobce b) zpochybňoval nedostatek odlučovačů ropných látek u některých stavebních objektů. Nelze přitom souhlasit se žalobcem b), že mu tak bylo znemožněno se k tomuto doplnění vyjádřit. Ze správního spisu totiž vyplývá opak.
55. Na právě uvedeném nic nemění ani to, že podle vyhlášky č. 146/2008 Sb., o rozsahu a obsahu projektové dokumentace dopravních staveb, je odlučovač ropných látek samostatným stavebním objektem. Nelze ostatně přehlédnout, že příloha č. 5 této vyhlášky, které se žalobce b) dovolává, se týká ohlášení stavby, případně vydání stavebního povolení a nikoli územního řízení. Správní orgán tedy nepochybil, pokud po žadateli nevyžadoval, aby podal žádost o povolení změny obsahu podání.
56. S ohledem na shora uvedené nelze se žalobcem b) souhlasit, že by závazná stanoviska dotčených orgánů vydaná před upravením dokumentace o sdružený výustní objekt retenční nádrže SO 327 byla zcela nepoužitelná. Soud se naopak ztotožňuje se žalovaným, že se nejednalo o natolik rozsáhlou změnu dokumentace, aby bylo třeba vyžadovat stanoviska zcela nová. V daném případě se navíc jedná o koordinovaná stanoviska Městského úřadu Holešov, jejichž přezkum nadřízeným orgánem byl soudem shledán nedostatečný a budou tedy podrobeny novému přezkumu.

i)

57. Žalobce b) dále namítal nepřezkoumatelné vypořádání jeho odvolací námítky, v níž namítal, že přílohou rozhodnutí nebyl katastrální situační výkres. S tím však soud souhlasit nemůže. Jak vyplynulo z napadeného rozhodnutí, žalovaný se touto námitkou zabýval. Jak sám žalobce uvádí v žalobě, žalovaný na str. 63 napadeného rozhodnutí k této námitce uvedl, že

s ohledem na rozsah navrhované stavby nebylo možné přiložit jiné situační výkresy, než celkové situační výkresy v měřítku 1:10 000. Žalovaný také zdůraznil, že se odvolatelé měli možnost s dokumentací stavby i jejím umístěním seznámit a není tak rozhodné, jaké situační výkresy byly předloženy. Napadené rozhodnutí tedy není nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný s odvolací námitkou vypořádal. Rovněž je třeba se žalovaným souhlasit, že smyslem předložení situačních výkresů je seznámit účastníky s tím, kde má být stavba umístěna. To také v daném případě bylo splněno. Ostatně žalobce b) vůbec nenamítá, že by nevěděl, kde se má předmětná stavba nacházet.

58. Soud nesouhlasí se žalobcem b), že je na danou věc neaplikovatelná druhá věta § 9 odst. 8 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, podle níž se u liniových staveb delších než 1000 m a staveb zvláště rozsáhlých přikládá k rozhodnutí o umístění stavby situační výkres širších vztahů. Není totiž rozhodné, zda vyhláška č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění účinném v době zpracování dokumentace výraz „situační výkres širších vztahů“ znala či nikoli. Rozhodné je, že vyhláška č. 503/2006 Sb. v rozhodném znění ukládá u určitých liniových staveb situační výkres širších vztahů přiložit.
59. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelné vypořádání jeho odvolací námítky, že je nedostatečně popsán SO 327, neboť není zřejmé, na jakém principu bude zachycení ropných látek probíhat a jaká je jeho kapacita a účinnost. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že na základě odvolacích námitek žalobce b) doplnil výrok prvostupňového rozhodnutí ve vztahu k popisu SO 327. Z napadeného rozhodnutí k tomu vyplynulo, že na jeho str. 4 žalovaný skutečně doplnil popis retenční nádrže SO 327 tak, že bude umístěna na pozemku p.č. 1480 v k.ú. Třebětice a kde přesně se na tomto pozemku bude nacházet. Rovněž zde byly uvedeny rozměry retenční nádrže (54m x 34m). Z napadeného rozhodnutí však nijak nevyplývá odpověď na žalobcovy odvolací námítky, že není zřejmé, na jakém principu bude zachycení ropných látek probíhat, jaká je kapacita a účinnost výustního objektu. Žalovaný tedy pochybil, pokud se v napadeném rozhodnutí k těmto otázkám vůbec nevyslovil. Současně odpověď na ně není zjistitelná ani z kontextu napadeného rozhodnutí. Bude tedy na žalovaném, aby v novém řízení tyto odvolací námítky řádně vypořádal. K tvrzením žalovaného uvedeným ve vyjádření k žalobě soud přihlížet nemůže.
60. Stejně tak se žalovaný v novém rozhodnutí vyjádří k tvrzení žalobce, že SO 327 nemůže být umístěn jen na pozemku p.č. 1480 v k.ú. Třebětice, neboť jeho součástí je i potrubí o délce více než 300 m a 9 kanalizačních šachet, a že výkresová část SO 327 nezobrazuje všechny jeho součásti (napojení na kanalizaci v obci Třebětice. K těmto tvrzením žalobce se totiž žalovaný v napadeném rozhodnutí také nevyjádřil.

j)

61. Žalobce b) nesouhlasí s tím, že jej žalovaný po doplnění projektové dokumentace vyzval k vyjádření podle § 36 odst. 3 správního řádu a nikoli k uplatnění námitek podle § 87 odst. 1 stavebního zákona. Soud však v postupu žalovaného žádné pochybení neshledal. Smyslem obou ustanovení totiž je, aby se účastníci řízení mohli seznámit s podklady rozhodnutí (mj. i s dokumentací stavby), a aby jim byla poskytnuta dostatečná lhůta k vyjádření k těmto podkladům. To se také v daném případě stalo. Žalobce netvrdí, že by se s doplněnou dokumentací nemohl seznámit ani že mu byla poskytnuta příliš krátká lhůta k vyjádření. Jinak řečeno, ať už v daném případě žalovaný poskytl lhůtu k vyjádření žalobci podle

stavebního zákona či správního řádu, naplnil smysl obou ustanovení a žalobci umožnil se k doplněné dokumentaci vyjádřit.

62. Podle žalobce b) také v napadeném rozhodnutí některé povinné údaje chybějí a některé jsou uvedeny nesprávně. S touto námitkou soud rovněž nesouhlasí. Naopak ztotožňuje se se žalovaným, že hovoří-li § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb. o kapacitě stavby, znamená to její zastavěnou plochu, rozměry či objem, nikoli průtok či účinnost odlučovačů ropných látek. Napadené rozhodnutí tedy není v rozporu s tímto ustanovením, pokud u některých stavebních objektů neobsahuje údaje o průtoku či účinnosti odlučovačů ropných látek.
63. Žádné pochybení neshledal soud ani v postupu žalovaného, který popsal umístění SO 327 mj. pomocí vzdálenosti od železničních kolejí. Smyslem § 9 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 503/2006 Sb. je dostatečně popsat, kde se umísťovaná stavba nachází. Není přitom třeba aby tak správní orgán činil ve vztahu k nejbližším sousedním stavbám, jak namítá žalobce (takový požadavek ostatně ani toto ustanovení neobsahuje, neboť hovoří o tom, že územní rozhodnutí obsahuje mj. údaje o „umístění stavby na pozemku, zejména minimální vzdálenosti od hranic pozemku a sousedních staveb“. Pokud tedy žalovaný nevymezil hranice stavby ve vztahu k nejbližším domům, ale učinil tak ve vztahu ke vzdálenějším železničním kolejím, nepochybil. Jinak by tomu bylo, pokud by v důsledku toho nebylo zřejmé, kde přesně se umísťovaná stavba nachází. Nic takového ale žalobce b) netvrdí.
64. S ohledem na vše shora uvedené zdejší soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a současně dle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Nezbytnost zrušení prvostupňového rozhodnutí soud ponechává na žalovaném. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

V. Náklady řízení

65. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 a 5 s.ř.s. Žalobci měli ve věci plný úspěch, a proto mají podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobcům náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci a) vznikly náklady ve výši 3000 Kč za zaplacený soudní poplatek a náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupkyně za čtyři úkony právní služby po 3100 Kč společně se čtyřmi režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika a vyjádření ke kasační stížnosti; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Pokud jde o ostatní vyjádření žalobce a), tak náklady na ně vynaložené soud nepovažoval za účelné. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci a) částku 16 600 Kč k rukám jeho zástupkyně ve stanovené lhůtě. Žalobci b) vznikly náklady ve výši 3000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Tuto částku je tedy povinen žalovaný žalobci b) ve stanovené lhůtě zaplatit.
66. Pokud jde o osoby zúčastněné na řízení, ty nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jim náklady řízení vznikly. Soud ani neshledal žádný vážný důvod, pro který by měl osobám na řízení zúčastněným právo na náhradu nákladů řízení přiznat. (§ 60 odst. 5 s.ř.s.) Pokud jde o náklady řízení o kasační stížnosti, ve kterém byla první osoba na řízení zúčastněná v pozici úspěšného stěžovatele, tak ty nemohl zdejší soud přiznat. Je zřejmé, že první osoba na řízení

zúčastněná stojí na straně žalovaného a jejím zájmem je, aby rozhodnutí žalovaného zrušeno nebylo. V celkovém výsledku je tedy na prvou osobu na řízení zúčastněnou třeba hledět jako na neúspěšnou, a proto jí nepřísluší ani náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Brno 12. června 2024

Petr Šebek v. r.
předseda senátu